

ÖBBÁGY LÁSZLÓ

In memoriam Telenkó Miklós

Sokak által ismert, szeretett és tisztelt elhunytunk van.

Tolókocsija keresztjéről negyedszázadnyi krisztusi szenvedést követően magához emelte az irgalmas Isten Telenkó Miklós atyát.

Temetése január 20-án, talán nem véletlenül, éppen pappá szentelésének évfordulóján volt.

Telenkó Miklós, az ifjú papnövendék – ugrándozó, vadóc kicsikóként – nehezen viselte a korlátokat; a szemináriumi élet szabályait nem az ő egyéniségére szabták. Küzdött hát derekasan az iga ellen. Lázadó szívét szabadnak akarta, így húszas éveit arról szóltak, hogyan dajkálja Krisztus a vele, benne, érte lázadót, míg nem kiválasztotta az evangéliumi szabadság bűvöletében, de kegyelem és fegyelem együttesében hajtja le a fejét, s teszi oda az életét az oltárra.

Az ifjú egyházi ember – ma talán így fogalmaznánk – innovatív pasztorációt végzett. Rendkívüli módon tisztelte, őrizte, szerette a hagyományt, ugyanakkor nem ragadt le a múltnál, a tradicionál; kreatív módon épített rá. Lelkipásztori ötletessége, eredetisége, lelkesedése és alkotókészsége – a szó jó értelmében vett, mindig a valódi egyháziasság kebelén belül maradó extravaganciája – maivá, fiatalosan vonzóvá tette őt az örömhír közvetítésében. Életerőtől duzzadó egyénisége, hite, humora, a gyerekek, fiatalok iránti személyes szeretete, a betegek iránti figyelme, a minden korosztályt megszólítani tudó közvetlensége mind-mind azt jelezték: buzgó katekéta, tevékeny lelkipásztor, kiváló pap lesz ebből a fiúból.

Aztán jött a banális baleset, az emberileg érthetetlen fordulat, a válasz nélküli miértek és a negyedszázad a tolószékben. Megőrzött lángolással, munkával, „telenkómikis” kreativitással és tenni akarással, egyre érettebb, egyre tisztább gondolkodással. És olyan kínnal, olyan szenvedéssel, amelyről az őt „kivülről” látó embernek valójában fogalma sincs, fogalma sem lehet. Amelyről kenetteljes, szép szavakkal szólni bűn, blaszfémia lenne, visszaélés Miklós életével, állapotával, getszemánés veritékével, golgotás keresztjével.

Isten szuverén akarata, hogy melyikünkől hogyan formál szentet. Telenkó Miklós Jób volt nekünk, a Husz földjén élő szenvedő igaz. Ebed Jahve, Isten szolgálja, aki helyettünk és értünk szenvedett. Akinek halálával szentet veszítettünk. Akinek halálával szentet nyertünk.

Miklós atya, könyörögj érettünk!